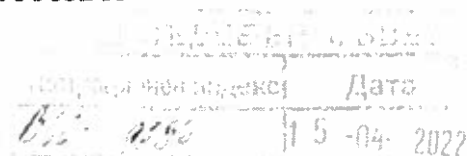

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ

ДО
СЪДИЙСКАТА КОЛЕГИЯ
НА ВИСШ СЪДЕБЕН СЪВЕТ

КОПИЕ:ДО
БЪЛГАРСКИ ИНСТИТУТ ЗА
ПРАВНИ ИНИЦИАТИВИ

ДАНИЕЛА ГЕОРГИЕВА ДОНЧЕВА

И.ф.Адм.ръководител-председател на Апелативен съд-София

УВАЖАЕМИ ЧЛЕНОВЕ НА СЪДИЙСКАТА КОЛЕГИЯ,
УВАЖАЕМА Г-ЖО БИЛЯНА ГЯУРОВА-ВЕГЕРТСЕДЕР,

Представям на Вашето внимание отговори на поставените към мен въпроси, постъпили от Български институт за правни инициативи, с писмо вх.№ ВСС-9756/12.04.2022 г., в качеството ми на кандидат за заемане на длъжността – административен ръководител-председател на Апелативен съд-София.

ДАНИЕЛА ДОНЧЕВА
И.ф. АДМИНИСТРАТИВЕН РЪКОВОДИТЕЛ-
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ

УВАЖАЕМА ГОСПОЖО ГЯУРОВА-ВЕГЕРТСЕДЕР,

Представям на Вашето внимание становището си, във връзка с поставените от Българския институт за правни инициативи към мен въпроси:

ВЪПРОС № 1

„Какво е Вашето мнение за течащата в публичното пространство дискусия за промени в Конституцията на Република България в частта за съдебната власт? Какъв е релевантният начин да се чуе мнението на магистратите в този процес?“

Темата за промени в Конституцията на РБ в частта за съдебната власт бе отново повдигната на 24.01.2020 г. в Становище относно необходимостта от промени в Конституцията за съдебната власт и правата на гражданите, предложено на вниманието на Президента на РБ Румен Радев от БИПИ. С интерес се запознах с предложенията, повечето от които са обосновани и намират своята опора в препоръките на Венецианската комисия от октомври 2015 г.

Предложенията за промени са обосновани в светлината на отстояване на съдийската независимост, което на първо място означава равна отдалеченост не само от другите две власти, но и от прокуратурата и следствието. На второ място, тя означава отговорност по отношение на качеството на правораздавателната работа, а това включва качество на работата на съдията, качество на инстанционния контрол и комуникиране на тази дейност по достъпен и разбираем начин. На трето място, независимостта означава висока степен на самоуправление, при което важните решения включително и кадрови, се вземат от орган, в който мнозинството от неговите членове са съдии избрани от своите колеги.

Своето логично продължение темата намери и с внасянето на 15 април 2021 г. в 45-тото НС от група народни представители на проект на Закон за изменение и допълнение на Конституцията на РБ.

По този въпрос имах удоволствието на 11 март 2022 г. да участвам в особено интересна дискусия, по покана на Съюза на съдиите в България и Юридически факултет на Софийски университет „Св.Климент Охридски“ на тема „Структурен и функционален модел на съдебната власт- необходимите промени“ с фокус върху независимостта на съда и прокуратурата. Бяха представени редица становища на изтъкнати наши юристи и преподаватели в СУ „Св.Климент Охридски“ на тема:

„ Моделът на ВСС: състав,структура и организация на работа“ и „Отчетност и контрол върху дейността на прокуратурата“.

Смятам, че това е релевантния начин, по който следва да протичат дискусиите на тази тема. Необходимо е да се положат усилия дебатът за промените в Конституцията на РБ да бъде преимуществено експертен, а не политически. Много е важно да бъдат чути всички мнения на конституционалисти и други юристи, и магистрати, които да изложат аргументи по същество, а не с политическо оцветяване. Политическият разговор за конституционни изменения и /или допълнения следва да се остави за парламентарната зала. Решението ще е на законодателя, но трябва преди това задълбочено и спокойно обсъждане на проблематиката на експертно ниво.

ВЪПРОС № 2

„Т. нар. „реформа на съдебната карта“ е в застой. Считате ли, че при евентуално нейно възстановяване, като част от нея може да бъде приложена концепцията за общностния съд?“

Необходима е реформа на съдебната карта и това е въпрос от областта на самоуправлението на съдебната власт. В този смисъл тази реформа не е свързана с промяна на процесуалните закони, в това число с промяна на правилата на подсъдността, които са резултат от вземане на политическо решение. Изходната позиция, при преценка на това дали съществува необходимост от изменения в актуалната съдебна карта, т.е. в броя и местоположението на законоустановените по вид и нива съдилища, са обществените нужди за достъп до правосъдие и възможността съдиите да правораздават ефективно. Сегашната съдебна карта е въведена при съществено различен от настоящия демографски профил на отделните райони и области в страната. Това води до неравномерна натовареност на съдилищата, поради това, че в едни райони е намаляло постъплението на дела, а в други напротив, забелязва се трайно увеличаване. Дали правилното решение преминава през кадрово преливане на съдийски и административен щат от едно съдилище в друго или се налага окрупняване на районните съдилища в даден район (например и поради това, че разстоянието между седалищата на два районни съда е пренебрежимо малко), може да бъде преценено въз основа на сериозен комплексен демографски и икономически анализ.

Същественото е, че този въпрос трябва да бъде решен комплексно, изхождайки от цялостна оценка на всички обуславящи го фактори и възможните му последици. Съдебната карта не може и не трябва да бъде решавана без широко обществено обсъждане, без диалог с останалите власти и други държавни органи и професионални общности.

Въпросът за приложението на концепцията за общностния съд заслужава сериозно внимание, особено по отношение на първоинстанционните съдилища, в частност - районните съдилища.

„Съдиите не искат просто да разглеждат дела, да осъждат хора, извършили престъпления, които след това да излежават наказания, да се връщат отново навън и отново да извършват престъпления. Съдиите биха искали да работят по различен начин и разрешаването на проблемите всъщност е свързано с това да идентифицираме проблема, поради който извършителят е попаднал в съда и да използваме такива инструменти, които да помогнат на този човек да преобърне живота си“. Това са думи на съдията от Върховния съд на щат Ню Йорк Алекс Калабрезе при гостуването му в България по покана на Българския институт за правни инициативи в рамките на проекта “Мрежа на американските съдии за България“. Ефектът от общностния съд е, че в значителна степен се намалява използването на лишаването от свобода като наказание.

Считам, че общностният съд не е панацея за всички проблеми, свързани с налагането на най-тежкото наказание, още повече като се има предвид, че в САЩ той се прилагат по отношение на престъпленията, за които се налага наказание „лишаване от свобода“ до една година. Това, което би могло да се направи в рамките на нашия Наказателен кодекс, е съдът да упражнява свои правомощия, свързани с това да се наблюдава как се изпълнява присъдата, да бъде малко по-активен по отношение на тази тематика.

ВЪПРОС № 3

„Проблемът с неравномерната натовареност е повсеместен и все още не е намерена формулата, чрез която да се постигне баланс между отделните съдебни райони. Какви са Вашите виждания за въвеждане на инструменти (от нормативен и организационен характер) за постигане на по-равномерна натовареност между органите на съдебната власт и отделните магистрати?“

Вярно е, че проблемът с неравномерната натовареност е повсеместен. Всеки съд гради своята легитимност върху справедливостта, прозрачността, разбираемостта и обосноваването на съдебните си актове. Затрудненията при осъществяването на тази основна дейност подкопават базата на правораздаването и е в интерес на цялото общество те да бъдат елиминирани.

Към настоящия момент не е финализирано изготвянето на аналитично обоснована прогноза относно конкретния необходим брой съдии, достатъчни да обезпечат оптимално цялостния кадрови състав на Апелативен съд-София, поради което не бих се ангажирала с

категорично становище относно конкретния брой на нужните допълнителни съдийски длъжности.

Факт е обаче, че Апелативен съд-София е най-натовареният съд по критерий - брой дела за разглеждане месечно на един съдия, както се установява от справка на ВСС за натовареност и щатна численост магистрати и съдебни помощници, секретари и деловодители в апелативните съдилища за 2019 г. и 2020 г. За 2019 г. действителната натовареност на един съдия по брой дела месечно за Апелативен съд-София е 12,57 броя, за Апелативен съд-Велико Търново е 9,88 броя, за Апелативен съд-Пловдив е 7,14 броя, за Апелативен съд-Варна е 7,40 броя, за Апелативен съд Бургас е 6,76 броя, за Апелативен спец.нак.съд е 4,46 броя, а за Военно-апелативен съд е 1,32 броя.

За 2020 г. действителната натовареност на един съдия по брой дела месечно за Апелативен съд-София е 10,70 броя, за Апелативен съд-Велико Търново е 8,64 броя, за Апелативен съд-Пловдив е 7,55 броя, за Апелативен съд-Варна е 6,73 броя, за Апелативен съд-Бургас е 6,73 броя, за Апелативен спец.нак.съд е 4,19 броя, а за Военно-апелативен съд е 1,13 броя.

Позволявам си да твърдя, че единственият начин за решаване на въпроса с неравномерната натовареност между апелативните съдилища е разкриването на нови щатни бройки за съдии в гражданската и търговската колегии на съда, за да може натовареността на Апелативен съд София по брой дела за разглеждане месечно на един съдия да се изравни с останалите апелативни съдилища.

За изравняване на натовареността между отделните магистрати, доколкото делата се разпределят чрез автоматизирана електронна система за случаен избор, то смятам, че алгоритъмът на самата система следва да е зададен така от разработчика, че да изравнява броя на делата на съдиите на определен период от време.

ВЪПРОС № 4:

„Единната информационна система на съдилищата функционира вече близо две години в АС - София. Какво е мнението Ви за нея?“

Апелативен съд-София работи с ЕИСС от м.юли 2020 г. Първоначално съдиите и администрацията на съда срещна трудности с адаптирането си към новата система, което е нещо нормално при изучаване на нов програмен продукт. Колегите съдии и съдебни служители заслужават адмирации за проявената упоритост в работата си и толерантност към първоначалните недостатъци в системата, които бяха отстранени и с наша помощ, фиксирайки първи проблемите и посочвайки ги на разработчиците.

Нямам съмнения, че ЕИСС ще се доработва и в бъдеще, за да отговори на спецификите в работата на всяко едно ниво в съдебната ни система. Надявам се същата да се обогати и с нови функционалности, които ще направят по-ефективна нашата работа. Правила сме и ще правим предложения в тази насока.

ВЪПРОС № 5

„СК на ВСС при Концепция за въвеждане на задължителна медиация по някои видове дела. Смятате ли, че подобно предложение би спомогнало за утвърждаването на медиацията като алтернативен способ за разрешаване на спорове?“

Определено смятам, че подобно предложение би спомогнало за утвърждаване на медиацията като алтернативен способ за разрешаване на спорове.

Концепцията очертава конкретни стъпки и действия за въвеждане на института на задължителната съдебна медиация по определени видове граждански и търговски дела, с цел намаляване на натовареността на съдилищата, осигуряване на икономична и облекчена алтернатива за гражданите и бизнеса при разрешаване на спорове. Медиационни процедури се предвиждат при развод по исков ред, при съдебна делба, при спорове за промяна на свързаните с родителската отговорност мерки, личните отношения с бабата и дядото, спорове между съсобственици или във връзка с отношенията в етажната собственост и други.

Задължителният характер на медиацията трябва да осигури участието на страните по спора в процедурата по медиация, което към настоящия момент е сред пречките за нейното провеждане. Тя следва да се реализира под формата на задължително участие на страните по делото в първа медиационна среща, а последващите ще се осъществяват само при тяхно съгласие. Поставя се изискване да се провежда само чрез центровете по медиация към съдилищата. Предвижда се пилотно въвеждане на задължителната съдебна медиация във функциониращите съдебни центрове по медиация към съдилищата в гр. София, гр. Варна, гр. Пазарджик и гр. Перник. В останалите 24 съдебни центрове към окръжните съдилища това трябва да стане не по-късно от началото на 2023 г.

Приоритет в концепцията е преодоляването на диспропорциите в натовареността на съдилищата, разширяването на приложението на извънсъдебните способи за решаване на спорове и доразвиване на техния капацитет чрез надграждане на съществуващата уредба на института на медиацията. Работната група е изследвала както чуждестранния опит в прилагането на медиацията, така и нейните традиции в българското

общество. Тя е констатирала, че използването на медиацията в България е твърде ограничено в момента, същевременно броят на съдебните дела се увеличава независимо от намаляването на населението, предвид това е необходимо да се намерят ефективни извънсъдебни способи за решаване на спорове и да се утвърди като култура в обществото, като се стимулира извънсъдебната медиация.

Алтернативното решаване на спорове е включено сред стратегическите цели на Актуализираната стратегия за продължаване на съдебната реформа, то е сред препоръките на Европейската мрежа на съдебните съвети и се явява водещ приоритет на ВСС.

Концепцията за въвеждане на задължителна съдебна медиация надгражда постигнатото по проект „Насърчаване използването на медиацията като алтернативен способ за решаване на спорове“ по Оперативна програма „Добро управление“, реализиран от Министерство на правосъдието и Висшия съдебен съвет, по който са изградени пет пилотни центрове за медиация по апелативни райони. Реализирането на концепцията е въплътено в проект в Националната програма за развитие България 2030 с наименование „Въвеждане на способности за алтернативно разрешаване на спорове (АРС) в съдебната система в България – пилотно въвеждане на задължителна съдебна медиация; доизграждане на мрежата от съдебни центрове във всички окръжни райони на страната; разработване на стратегия за пълноценно използване на други алтернативни способи за разрешаване на спорове“. Дейността по проекта започне през 2021 г., като в първата фаза освен въвеждане на задължителна съдебна медиация в четирите пилотни центрове, се предвиждаше разработване на план за необходимите промени в тяхната работа и изготвяне на предложения за законодателни промени. Ще бъдат изготвени анализ и техническо задание за реализиране на модул в Единната информационна система на съдилищата за администриране на провежданите медиации по делата, както и провеждане на разяснителни кампании сред заинтересованите групи. Във втората фаза на проекта ще бъдат създадени нови 15 центрове по медиация към окръжните съдилища и ще се разширят съществуващите 9 центъра, ще се направи подбор и обучение на медиаторите, както и на съдии за подбор на дела, по които да се провежда задължителна медиация.

Осъществяването на Концепцията налага промени в Закона за медиацията, в Гражданския процесуален кодекс и други нормативни актове, свързани с прилагането на медиацията в гражданскоправни и търговски спорове. С тях ще се гарантират правата и интересите на страните, като се повиши ефективността в сферата на гражданското и търговското правораздаване, доверието в съдебната система и се подобри бизнес средата.

ВЪПРОС № 6

„На стр. 5 от концепцията си споделяте, че: „През времето, през което съм била заместник на административния ръководител, както и като председател на САС не съм преустановявала разглеждането на дела“. В тази връзка, можете ли да посочите каква е била Вашата натовареност като съдия по време на мандата Ви като административен ръководител на Апелативен съд-София ?“

Чл.12, ал.7 от Правила за оценка на натовареността на съдиите, приети от ВСС (приети от СК на ВСС на 16.12.2015 г., изм. и доп. на 24.03.2016 г., изм. и доп. на 08.11.2016 г., изм. и доп. на 20.12.2016 г., изм. на 04.04.2017 г., изм. на 26.09.2017 г., изм. по протокол №12/02.04.2019 г., изм. и доп. по протокол №19/16.06.2020 г., изм. и доп. по протокол №43/08.12.2020 г., доп. по протокол №45/14.12.2021 г.) гласи, че разполагаемото годишно време на всеки съдия се определя в началото на годината от председателя на съда при условията на ал.1-6 на този член и се прилага към личното професионално досие на съдията.

Според чл.12, ал.8 от същите Правила, при условията на ал.1-5 от този член и чл.10, ал.2 от Правилата, председателят на съда определя своето и на заместник – председателите на съда годишно разполагаемо време.

Според чл.12, ал.9 от същите Правила, по отношение на председателя, заместник-председателите, както и останалите съдии, посочени в чл.10, ал.3 от Правилата, въз основа на определеното им в началото на годината годишно разполагаемо време се определя и процент на натовареност, който се залага в централизираната система за случайно разпределение на делата. Процентът натовареност се изчислява като дял на определеното индивидуално намалено годишно разполагаемо време от стандартното разполагаемо време за един съдия на година от 1600 часа.

Съобразно тези Правила ежегодно, считано от влизането им в сила, всяка година в началото на м.януари съм издавала съответната заповед, в която съм определяла разполагаемото годишно време на съдиите от Апелативен съд-София и командированите съдии за цялата година. Този процент натовареност е бил залаган и в ЦСРД, а след това и в ЕИСС. Съобразно този заложен в Правилата за оценка на натовареността на съдиите процент натовареност, съм работила като съдия по време на мандата ми като административен ръководител на Апелативен съд-София.

Заповедите, които съм издадала в тази връзка са следните:

Заповед № А-104/27.01.2022 г., Заповед № А-50/26.01.2021 г., Заповед № А-56/16.01.2020 г., Заповед № А-26/10.01.2019 г., Заповед № А-

54/17.01.2018 г., Заповед № А-20/11.01.2017 г., Заповед № А-1207/12.12.2016 г.

Следва да се има предвид, че заседавам в тричленен въззивен състав, което предполага, че се запознавам с делата и участвам в произнасянето на актовете на още двама съдии, които работят при 100 % натоварване, всеки един от тях.

Произнасяла съм се и по искания за прилагане на специални разузнавателни средства, които са изключителна компетентност на административния ръководител на САС и са извън натовареността ми по другите видове дела.

Като се има предвид, че Апелативен съд-София е най-натовареният апелативен съд в страната, на база дела за разглеждане от един съдия на месец, особено в гражданска и търговска колегия, където съм работила аз и където всеки акт подлежи на обжалване, поради високия материален интерес, смятам, че придобивате представа за обема на работата, който съм извършвала като съдия.

ВЪПРОС № 7

„На стр. 43 от концепцията си сред вътрешните актове на Апелативен съд - София посочвате и „Правила за командироване на съдии в АС София утвърдени със заповед № А 116 от 02.02.2018 г. Включени ли са в тези правила критерии и/или изисквания за съдиите, които ще бъдат командировани в Апелативен съд - София и ако да, то - какви са те?“

Правилата са изработени от комисия от съдии в САС и са взети предвид на първо място законоустановените критерии за командироване, заложиени в чл. 107 и чл. 227 от ЗСВ, както и критериите, ползвани от законодателя при класиране на кандидатите за повишаване в длъжност по чл. 192 от ЗСВ. На следващо място, съобразени са Наредба № 1 от 09.02.2017 г. на ВСС за конкурсите за магистрати, както и Правилата за командироване, приети с решение по протокол № 25 от 27.06.2013 г. на ВСС.

В правилата последователно са разграничени условията (чл.1 - чл. 3), реда (чл. 4 - чл. 7) и критериите (чл. 8 - чл. 11) за командироване, както и основанията и последиците при прекратяване на командироването (чл. 12 - чл. 13). Правилата са ясни и предвидими и целят избирането на най-подходящия за командироване съдия, който не само да изпълнява съвестно преките си служебни задължения, но и да може да се вгради в колектива, с оглед на което са предвидени напр. изисквания и за притежавани от него нравствени качества.

Както постановява чл. 227, ал. 7 от ЗСВ, командироването на съдия се извършва след преценка за притежавания ранг, професионален стаж и опит, оценката от последната атестация и становище от прекия адм.ръководител. Посочените критерии са залегнали в Правилата, подпомогнати от изискването за преценка възможността на кандидата да работи в екип, комуникативност и умения за организация на работата, тъй като съдебните състави в Апелативния съд - София са колективни (състоят се от трима съдии).

От особена важност за удовлетворяване на служебната необходимост от командироване е и сročността при изготвяне на съдебните актове, съпоставена с натовареността на кандидата, тъй като САС е най-натовареният апелативен съд и като такъв той се нуждае от най- способните съдии от съдебния район. Законът не допуска командироване в апелативен съд на съдии от районните съдилища, както и на съдии от друг съдебен район (такова командироване е от компетентността единствено на Председателя на ВКС), които забрани са съобразени.

При новата законодателна рамка не съставлява критерий за командироване на съдия неговото предходно участие в конкурси за повишаване или преместване. Желанието на съдията да бъде командирован, за да изпълнява служебните си задължения на по-висока по степен длъжност, се засвидетелства от неговото предварително писмено съгласие.

Ето защо, няма необходимост да бъде ползвана индицията за такова желание, извличана от предходното участие на съдията в приключили конкурси. От друга страна, положението на съдията, който се е явил на конкурс, но не го е спечелил, е идентично с това на този, който не се е явил.

На последно място, премахването на подобен критерий цели избягването на фаворизиране на определени кандидати.

Правилата предпоставят и осигуряват равнопоставеност на кандидатите за командироване. Единственото предвидено изключение е относно вече командированите съдии, чието командироване е било прекратено при отменения режим на чл. 227 от ЗСВ, които не само отговарят на останалите критерии, но и вече са доказали своя професионализъм и способност за справяне с работата, докато останалите кандидати ще проявят тази способност (в по-голяма или по-малка степен) едва в процеса на правораздаване.

Цитирам извадки от Правилата:

„Чл. 8. При избор на съдия, който да бъде командирован в Апелативен съд - София, се съобразяват следните критерии:

1. Придобит ранг по чл. 233, ал.1, т.2 или т. 3 от ЗСВ „съдия в

- АС“ или „съдия във ВКС и ВАС“;
2. Общ юридически стаж на кандидата по чл. 164, ал. 5 от ЗСВ;
 3. Резултатите от последното атестиране;
 4. Продължителност на реално прослуженото време като „съдия“ в съда, от който се командирова кандидата, която трябва да бъде по-голяма от три години;
 5. Срочност при изготвяне на актовете по делата, при съобразяване и на степента на натовареност;
 6. Способност за работа в екип, комуникативност и умения за организация на работата;
 7. Професионални и нравствени качества;
 8. Продължителност на професионалния стаж на длъжността „съдия“;
 9. Резултати от извършените проверки от Апелативен съд - София на дейността на съответния Окръжен съд и Инспектората при ВСС;
 10. Данните от кадровото дело (досие) на магистрата;
 11. Становището на прекия административен ръководител.
- Чл. 9. Съдиите, които вече са били командирани в Апелативен съд - София, доказали са своя професионализъм и са показали способност за справяне с работата, се ползват с предимство.

Чл.10. Командирането на повече от двама съдии от един и същ Окръжен съд се допуска само ако това няма да затрудни прекомерно организацията на работата на този съд.

Чл. 3. Повторно командироване на съдия, който вече е бил командирован в Апелативен съд - София, се допуска само на незаета щатна длъжност.“

ВЪПРОС № 8

„Откакто сте административен ръководител на Апелативен съд-София, колко пъти сте подавали справка по чл.188, ал.1 ЗСВ?“

Информацията е била подавана своевременно, винаги, когато сме имали очаквания да се освободят длъжности на съдии през следващата година. Следва да се има предвид, че откакто съм административен ръководител действа чл.30 а от ЗСВ / изм.-ДВ,бр.28 от 2016 г./според който, колегиите към ВСС съставят, водят и съхраняват кадрово дело за всеки съдия, прокурор и следовател. Това означава, че ВСС разполага с информацията по чл.188, ал.1 ЗСВ. Давали сме винаги тази информация и ad hoc.

ВЪПРОС № 9

„Същевременно през 2018 г. ИВСС констатира, че чрез издадените от Вас заповеди № А 1168/27.09.2017 г. и № А-1198/04.10.2017 г. без фактическо и правно основание за преразпределение на дела на докладчици, различни от първоначално

определените чрез системата за електронно разпределение на случаен принцип, са били преразпределени дела в разрез с чл.9 ЗСВ. Как ще коментирате?“

Със заповед № А-1198 от 04.10.2017 г. във връзка с встъпване в длъжност „член на Висшия съдебен съвет“ на 03.10.2017 г. на съдия Ст.Гроздев-зам.председател на Апелативен съд-София и председател на Търговска колегия и на съдия Д.Марчева - съдия в СГС, командирована в Апелативен съд-София, завръщането на работа след отпуск по майчинство на съдия Джулиана Петкова и заповед № А-1196/04.10.2017 г. за определяне на съдия Б.Николова за и.ф. председател на Търговска колегия на Апелативен съд-София, считано от 04.10.2017 г. са определени поименно нови съдебни състави.

Със заповед № А-1168 от 27.09.2017 г. във връзка с решение на Народното събрание на РБ,с което съдия Стефан Гроздев е избран за член на ВСС и с оглед предстоящото му встъпване в длъжност, на основание чл.106, ал.1, т.2 ЗСВ и чл.20 от **Вътрешните правила за случайно разпределение на делата /ВПСРД/**е определен ad hoc съдията, който ще разглежда делата в открито съдебно заседание за 02.10.2017 г. на мястото на съдия Ст.Гроздев, който встъпва като член на ВСС.

Член 20 от ВПСРД, които са приети на Общо събрание на съдиите от 28.02.2013 г., се намира в раздел V от ВПСРД - **„Отклонение от принципа на случайно разпределение чрез електронната система за разпределение“** и гласи, че „Административният ръководител и председател на съда или негов заместник издава писмена заповед,с която определя заместващия съдия. Копие от заповедта се прилага по делото, а в електронната папка на делото деловодителят или секретарят отразяват ръчно промяната, съобразно заповедта“.

Член 19 от ВПСРД, които са приети на Общо събрание на съдиите от 28.02.2013 г., се намира в раздел V от ВПСРД - **„Отклонение от принципа на случайно разпределение чрез електронната система за разпределение“** и гласи, че „Повторно разпределение на вече разпределено дело може да се извърши когато... : при поемане на делата на съдия, преместен в друг съдебен състав“.

Изводът е, че в съответствие с предвиденото във ВПСРД в САС, приети на Общо събрание на съдиите от 28.02.2013 г., съм издала заповед № А-1168 от 27.09.2017 г. за определяне на заместващия съдия в съдебно заседание и заповед № 1198/04.10.2017 г. Ако се отрече възможността на Общото събрание да взема решения, в случая какво ще гласят ВПСРД, в частност в чл.19 и чл.20, то под съмнение се поставя **въобще смисълът от съдийското самоуправление**. Следва да се вземе предвид, че ежегодните проверки на дейността на Апелативен съд-София от ВКС, както и проверките от ИВСС не са отчитали противоречие

между ВПСРД в САС и Единната методика по приложението на принципа за случайно разпределение на делата, приета от ВСС. Напротив, констатациите и на ВКС и на ИВСС са били, че е спазван принципа на случайно разпределение на делата.

Така в Акт за резултати от извършена планова проверка по Заповед № ПП-01-63/16 г. от 26.01.2017 г., връчен ми на следващия ден, ИВСС констатира: -„В САС са приети, утвърдени и действат ВПСРД, разработени в съответствие с чл.9 ЗСВ и приетата и актуализирана от ВСС Единна методика по приложение на принципа на случайно разпределение на делата и решение на КПКИТС при ВСС за въвеждане на ЦСРД. През проверявания период правилата за разпределение на делата са изменяни многократно, а изработването и приемането им е резултат от проведено широко обсъждане на общи събрания на съдиите от Апелативен съд-София,. Последното ИВСС казва по отношение на ВПСРД, съгласно които съм издала заповеди: № А-1168/27.09.2017 г. и № 1198/4.10.2017 г. В САС към настоящият момент са приети нови Вътрешни правила за случайно разпределение на делата, но много съдилища и до днес издават заповеди за заместване на съдии, като новите съдии поемат делата на замествания съдия по силата на заповедта.

Акт на ИВСС от 2018 г. с констатациите, които БИПИ цитира във въпрос № 9, не ми е връчван. Такъв Акт не ми е връчван най-вероятно защото е правно ирелевантен, доколкото с издаването му от проверяващия инспектор, не е била приключила процедурата по приемането му. С решение на ИВСС и то със значително мнозинство, този акт с изводите в него е отхвърлен от колективния орган - Инспекторат на ВСС. Актът на инспектор от ИВСС от 2018 г. не би могъл да породи никакви правни последици и си остава само твърдение на проверяващия инспектор, тъй като не е била завършена процедурата по приемането от колективния орган Инспекторат към ВСС. С протокол № 5 от заседание на ИВСС от 20.04.2018 г. по т.1, с 2 гласа „за“ и 9 „против“ е взето решение да не се изпълняват предложенията по обсъждания Акт за извършена проверка от 2018 г.

С оглед гореизложеното, коментарът ми по този въпрос е, че заповеди № А-1168/27.09.2017 г. и № 1198/4.10.2017 г. са издадени при стриктно спазване на чл.19 и чл. 20 от Вътрешните правила за случайно разпределение на делата в САС, които по констатации на ВКС и ИВСС, са издадени в съответствие с Единната методика за случайно разпределение на делата.

ВЪПРОС № 10

„ИВСС е констатирал, че издавайки гореспоменатите заповеди, сте осъществили състав на дисциплинарно нарушение, за което впоследствие СК на ВСС е взела решение да не образува дисциплинарно производство, което е потвърдено от три- и пет членен състави на ВАС, но единствено въз основа на изтичане на давностния срок за образуване на дисциплинарно производство. Възраженията по същество, които сте направили срещу акт за извършена проверка за заповед № СС-01-1/23.01.2018 г. са били изцяло отхвърлени от главния инспектор на ИВСС. Това не хвърля ли сянка върху професионалната Ви биография и кандидатурата Ви за втори мандат?“

Изложената фактическа обстановка от БИПИ във въпрос № 10 дълбоко не отговаря на истината.

На първо място, искам дебело да подчертая, че ИВСС никога не е правило предложение пред ВСС за налагане на дисциплинарно наказание по отношение на мен, още по-малко за издаването на гореспоменатите заповеди - № А-1168/27.09.2017 г. и № 1198/4.10.2017 г.

На второ място, БИПИ не посочва кой акт на ИВСС визиращ. При това положение бих могла само да предполагам кой акт на инспектората БИПИ има предвид. Инспекторатът в нито един свой акт не е констатирал да съм осъществила състав на дисциплинарно нарушение. Напротив, както отговорих и на въпрос 9, инспектор Мумджиев едночленно е издал акт по заповед № СС-01-1/23.01.2018 г. на главния инспектор на ИВСС, който БИПИ вероятно има предвид. Този акт е ирелевантен, тъй като не е завършен фактическият състав по неговото издаване. Инспекторатът към ВСС е колективен орган, който се състои от 11 инспектори. Констатациите по Акт за резултати от проверка, извършена по заповед № СС-01-1/23.01.2018 г. на главния инспектор на ИВСС, съставен еднолично от инспектор Мумджиев, избран да извършва проверка по сигнал, в нарушение на чл. 57 ал.2 от ЗСВ, чрез опция „ръчно“, вместо на случаен принцип, както повелява закона, не са приети от колективния орган ИВСС. Видно от протокол № 5 от заседание на ИВСС от 20.04.2018 г. по т.1, с 2 гласа „за „ и 9 „против“ са отхвърлени констатациите по визиращия акт и е отхвърлено предложението на проверяващия инспектор за налагане на дисциплинарно наказание по отношение на мен.

Изводът е, че ИВСС не е приел констатациите на еднолично проверяващия инспектор за наличие на дисциплинарно нарушение от моя страна. Това е и смисълът за наличие на колективен орган ИВСС, състоящ се от 11 членове, а именно да се изключи субективизъм или грешка при извършване на проверки от страна на отделните инспектори.

Изводът е, че никога ИВСС като колективен орган не е правил извод за извършено дисциплинарно нарушение от моя страна и не е правил предложение за дисциплинарното ми наказване от страна на ВСС. В този смисъл неосъщественият се фактически състав, който БИПИ възпроизвежда във въпрос № 10, няма как да хвърля сянка върху професионалната ми биография и кандидатурата ми за втори мандат.

ВЪПРОС № 11

„На стр.6 от концепцията си казвате: „Считам, че през последните 12 г. като заместник административен ръководител и като административен ръководител и вече 20 г. като съдия в Апелативен съд-София съм допринесла за създаването на добър колектив от съдии и съдебни служители, които работят професионално, на екипен принцип и се ползват с авторитет, а работата им е организирана принципно и въз основа на ясно разписани правила, които се прилагат еднакво за всички“. На други места в концепцията си също засягате въпроси за добрия колектив, а становището на Етичната комисия Ви описва като човек с много добри комуникационни възможности. От протокола от ОС се усещат и други настроения. Как приемате критики от Вашите колеги и как се справяте с това“?

Твърдя, че атмосферата в Апелативен съд-София е благоприятна както за работа, така и за развитие на отлични колегиални отношения. Това пролича от изказванията на колегите Веселин Пенгезов, Снежана Душкова, Иван Иванов, Иво Дачев, Александър Желязков, Димитър Фикиин, Стефан Илиев.

Съществува известна разлика между поколенията в съда.Това предполага и известни разлики в миогледа. Смятам за нормално в един колектив да има различни виждания, но смятам също така, че всеки един съдия трябва да бъде толерантен към мнението на другите и да се отнася с уважение към колегите си. Всеки съдия трябва да спазва поведението,произтичащо от Кодекса за етично поведение на българските магистрати. За радост, когато има единични случаи на отклонение от дължимото от КЕПБМ поведение, се стремим да проявяваме повече мъдрост, толерантност и разбиране и не се стига до задълбочаване в конфликтите дотолкова, че това да попречи на нормалната професионална работа.

С УВАЖЕНИЕ,

Даниела Дончева

